

SpankBoy: DÁREK K OSMNÁCTINÁM

Konečně nadešel kýžený den. Roman nemohl ani ráno dospat, jak se těšil. Ano, má před sebou ještě nepříjemné povinnosti, tedy školu. Ví, že dnešek bude dlouhý. Těšení je vždycky dlouhé. Ani neví, jak to ve škole přečkal. Ale přečkal.

Jsou čtyři hodiny odpoledne a všechno je najednou slavnostní. Všichni se tváří slavnostně. Aby taky ne. Osmnácté narozeniny jsou jednou za život. Roman neví, z čeho má větší radost, jestli z dosažené plnoletosti a všech výhod, které k ní patří, nebo z dárku, který dostane. Ano, mělo to být překvapení. Jenže nakonec nebylo. Dárek si vybral sám.

Sfouknuté svíčky na dortu a spousta dalších dáreků. Přejí rodiče, kamarádi, na stole chlebičky, chuťovky, víno, i bublinky, ano, ne že by nikdy neochutnal alkohol, ale dnes už to má zákonem povolené. Těší se, až půjde s „velkejma“ kamarádama na pivo, to určitě ano, ale jedna věc je tady, která mu dělá tu největší radost.

Placatá krabice, zatím zabalená. Ale on ví, co v ní je. Pomalu rozbaluje. Nechce ho upustit. Voní novotou. Ne, nakouslé jablíčko to není, ale to je přece jedno, hlavně že ho má. První jeho vlastní notebook! Ano, mohl do teď pracovat na počítači, v obýváku na starém rodičovském PC, nebo si mohl půjčit notebook od ségry. Má i chytrý telefon, ale levný a pomalý, pracovat se na něm moc nedá. A pro nějaký lepší rodiče nemají pochopení: na co telefon, počítač využiješ při studiu. A to je právě ten argument, který Romanovi umožnil nový notebook získat.

A teď – končí veškeré tahanice o notebook se ségrou, strach, jestli opravdu smazal historii z rodičovského PC a nepraskne, že se nevěnoval i jiným, podstatně jiným, věcem než učení.

Mít vlastní stroj znamená být jeho jediným majitelem, správcem se všemi právy a jediným uživatelem. Žádný rodičovský zámeček, žádná kontrola. „Prostě hustý!“

A opět se nemůže dočkat. Až skončí oslava (nemůže přece jen tak odejít, to by těm všem milejm lidem neudělal) a on se bude moct zavřít do svého pokoje a nastartovat nový stroj. Ví, že dnes asi hned tak spát nepůjde. Ale co, je pátek, může si užívat novou hračku klidně i celou noc.

A konečně sám! Startuje. Nainstalovat antivirák, připojit k wifi, vytvořit účet, samozřejmě pod heslem, nudné procedury, které trvají dobré dvě hodiny. Ale pak už hurá na síť!

Roman, stejně jako většina kluků a holek jeho věku, má svůj „fejs“, „instáč“, „jůtůbko“, „lajkuje“, „šeruje“, „komentuje“, „četuje“, „bloguje“, ale zajímají ho ještě i jiné věci, s kterými se kamarádům moc nechlubí. Rád si zabrousí i na stránky, které jsou tak trochu nestandardní, aspoň pro většinu lidí. Tedy ne že by o nich nevěděli, ale spíš jsou mimo jejich oblast zájmu. Má několik účtů na různých erotických serverech, kde se samozřejmě pravé jméno neříká, většinou se neukazuje ani tvář a chatuje se pod přezdívkami.

Do teď si musel dávat pozor, aby na půjčeném zařízení nezanechal stopu, nebo aby ho, nedej bože, někdo nepřistihl, jak... Ale to je teď pryč. Má svůj stroj a svoje soukromí.

Rád také navštěvuje různé chaty. Např. Kluci s kluky. Nebo Kluci S/M. Roman je hezký štíhlý kluk, o nabídky sexu rozhodně nemá nouzi. Jenže – poslední dobou nějak cítí, že sexík s pěkným klukem jeho věku je sice fajn, ale že ho stále víc přitahují jiné věci, i když je zatím nedokáže úplně pojmenovat. Například velmi ho láká „chatovací místnost“ Kluci S/M, i když nemá úplnou představu o tom, co ho tam vlastně láká a táhne. Ale ví, že zrovna dnes tam zabrousí.

Je tam asi 15 lidí, mají různé návrhy a představy, o osmnáctiletého kluka samozřejmě zájem, ale je to spíš tlachání o ničem. Nějaký FIDO (?) píše.

FIDO: jak to, že ještě nespíš, smrade???!!

Kdo to je? Roman si nepamatuje, že by si s někým takovým někdy psal. Asi se spletl...

FIDO: neumíš mluvit???

ROMI17: asi omyl...?

FIDO: já ti dám takovej omyl, že ti bude horko! Nevíš, jak se mluví s dospělým, smrade???

ROMI17: pardon, ale já si nepamatuju, že bychom spolu někdy mluvili. Známe se?

FIDO: kdybychom se znali, tak už jsem tě dávno naučil, jak se máš chovat! A že mi máš odpovědět, když se tě ptám!

ROMI17: na co?

FIDO: ptám se tě, jak to, že ještě nespíš! A nezkoušej mou trpělivost!

To je nějaký úchyl, ten Fido, pomyslel si Roman. No jo, ale co tady dělám já...?

ROMI17: nespím. Slavil jsem dnes osmnáctiny...

Sám nechápu, proč mu to píšu, co je mu do toho, myslí si Roman, ale nedá mu to, aby v té načaté konverzaci pokračoval.

FIDO: to bys měl dostat pořádně na prdel, když už ti je osmnáct!

ROMI17: proč?

FIDO: protože to určitě potřebuješ!

ROMI17: proč?

FIDO: no schválně! Kdy jsi naposled dostal???

Vlastně nedostal. Nikdy. Nebo možná hodně dávno. Ale má cenu mu to povídat?

ROMI17: nevím.

FIDO: už je to hodně dávno, co? Vsadil bych se, že jsi nedostal nikdy!

Přiznat, nebo nepřiznat?

ROMI17: možná když jsem byl malej, že mě třepli přes zadek. Ale pak už ne.

FIDO: to jsem přesně si myslel! Žádná výchova! Hned bych tě zlískal, smrade nevychovej!

ROMI17: nejsem nevychovej :(

FIDO: nelži! Všichni jste stejný! Řezat vás denně, a ještě je to málo!

Vyliž si, dědku, pomyslel si Roman a hodlal konverzaci ukončit. Ale vlastně se jen odmlčel.

FIDO: to jsem přesně věděl, smrade, že utečeš!

ROMI17: neutíkám. Jsem tady. Jenom si nemyslím, že jsem nevychovanej.

FIDO: ale jdi, všichni jste stejný! Chcete vypadat jako hodný chlapeček, ale ve skutečnosti jste lumpové a hajzlíci! Chybí vám pevná ruka a disciplína!

To jsou kecy, myslel si Roman, ale ta konverzace ho nějakým zvláštním způsobem začínala bavit.

ROMI17: no, asi nejsem pořád jenom hodnej...

FIDO: nejsi. Jenom tak chceš vypadat. Jako všichni smradi v tvém věku. Protože víš, že je to výhodné. Ale kdybys byl k sobě upřímněj, tak by sis přiznal, že jsi úplně stejnej hajzlík a lump jako ti ostatní!

ROMI17: to možná jo.

FIDO: já bych řekl: určitě! Stačí, abych se tě zeptal na pár konkrétních věcí a viděl bys, jak vyjde pravda najevo!

Roman si vzpomněl, jak měli ve třídě na základní škole kluka, který hodně zlobil, byl neustále samá poznámka a také byl za to často bit. Tehdy s ním Roman tak trochu soucítit, ale teď si najednou uvědomil, že v tom bylo i něco víc – že se mu ten kluk vlastně už tenkrát líbil, a ačkoliv měly být zprávy o tom, jak moc dostal nařezáno jakousi výstrahou pro ostatní kluky (a možná i děvčata), poslouchal je vlastně rád a se zájmem, i když tehdy úplně nevěděl proč. Také se velmi rád podíval, když ten kluk občas ukázal v šatně svůj rákoskou seřezaný zadek. Ano, tehdy si Roman říkal, že to určitě muselo bolet a litoval ho, na druhou stranu si říkal, že to byl zároveň spravedlivý trest za to jeho zlobení. A teď najednou cítí, že by se chtěl také jednou ocitnout v jeho kůži, že by možná tu masku toho hodného chlapce rád, aspoň na chvíli, odložil a stal se, aspoň na čas, tím hajzlíkem, co zlobí a je za to náležitě bit. A že mu při té představě taky náležitě ztvrdlo péro!

ROMI17: to asi jo. Svatej nejsem 😊

FIDO: máš Skype?

ROMI17: ještě jsem ho nenainstaloval, mám PC teprve od dneška, tedy vlastně už od včera...

FIDO: aha, dárek k osmnáctinám! 😊 Zítra večer budeš doma?

ROMI17: ano.

FIDO: tak si nainstaluješ Skype a večer v 10 se na něm sejdeme. Je nejvyšší čas podívat se pořádně, podrobně a detailně na tvoje chování! Připravím ti dotazník a zítra na Skypu si ho přede mnou vyplníš!

ROMI17: OK. Budu tam. Pod stejným nickem jako tady. Ale nemůžu používat zvuk, naši budou doma.

FIDO: skvělé. Ale říká se: Ano pane! A budeš mi vykat! Ale neboj, to já už tě naučím, smrade! Teď mazej do postele! A ne že si ho budeš do rána honit!

ROMI17: děkuju, pane. Nebudu.

FIDO: ale no tak! Oba víme, že budeš! A opovaž se mi lhát, až se tě na to večer zeptám!

Fido měl pravdu. Roman byl tak plný nového zážitku, že nemohl usnout. Na jednu stranu se mu nelíbilo, jak s ním ten „Fido“ mluvil, na druhou stranu cítil, že ho to vzrušuje. Představoval si, že se s ním setká a že si ho Fido náležitě podá. Představa, že stojí jenom v trenkách před ostrým, hodně přísným chlapem

ho naplňovala vzrušením. A že si bude muset ty trenky shodit a ohnut se přes židli nebo přes stoličku, Fido odepne řemen, nebo vezme prut, a náležitě mu zmaluje zadek. Roman se v posteli svlékl donaha. Samozřejmě, že honil jako o závod a představa, jak dostává pořádný výprask, jak křičí, prosí a brečí ho dohnala velmi brzy k výstřiku. Po něm ho na chvíli napadlo, že je to všechno hloupost, že by to neměl dělat, ale stále o tom přemýšlel, takže za chvíli už opět honil a posléze stříkal. Cítil, že ta představa výprasku je pro něho velmi silná, že kdyby si představoval sex s klukem nebo, ještě dříve, s holkou, nikdy by ho to nevzrušovalo tolik a určitě by nestříkal tolikrát za sebou.

Druhý den byla sobota, tak si Roman mohl přispat. Díky vzrušujícím představám usnul, kdo ví kdy. Na sobotu byl naplánovaný rodinný výlet. Ty Roman moc nemusel, ale překonal se. Přece jen za ten dárek je vděčný, možná dnes ještě víc než včera...

Odpoledne si nainstaloval Skype a netrpělivě očekával večer. Ten trávil s rodiči a sestrou u televize, ale když se přiblížila desátá večerní, tiše se vytratil, že si musí ještě něco udělat do školy, pustil Skype a čekal. Byl dost nervózní a vzrušený zároveň.

Bylo deset, Roman napnutý, protože očekával každou vteřinu Fidův příchod, ale ten se stále nekonal. Že by na mě zapomněl? Myslel si. Bylo 22:20 a Fido se stále nehlásil.

Teprve skoro v půl 11. se najednou objevil a požádal o přidání do kontaktů. Do Romana najednou vjela nová vlna vzrušení a nervozity. Okamžitě potvrdil. A vzápětí Fido vytáčil videohovor. Roman přijal. Na obou zařízeních se objevil obraz.

Romana napadlo, že se vlastně ani Fida nezeptal, kolik mu je let. Naproti tomu on jeho věk viděl. Podle obrazu odhadoval Fidův věk tak na čtyřicet, tmavovlasý kudrnáč s knírkem, slušnou postavou, tedy zatím vidí jen hrud' a ramena, ale i z toho se dá usuzovat slušná kondice, a hlavně vypadá velmi přísně.

Fido vidí na druhé straně mladého štíhlého kluka v mikině, trochu nervózního, štíhlého, s hnědými, krátkými vlasy a jemnými rysy. Mlčky si Romana prohlíží. Roman se rozhodne přerušit mlčení.

ROMI17: zdravím!

Ví, že asi nemůže říct „ahoj“... To čekání je napínavé.

ROMI17: už jsem chtěl odejít, nevěděl, jsem, jestli přijdeš.

FIDO: jak se opovažuješ mi tykat, smrade?!

ROMI17: omlouvám se...

FIDO: omlouvám se, pane!

ROMI17: omlouvám se, pane.

FIDO: jsi doma sám?

ROMI17: ne, pane, naši jsou doma.

FIDO: to je škoda. Rád bych tě viděl svlečeného.

ROMI17: to bohužel teď nejde, pane.

FIDO: poodejdi dále od kamery, ať tě vidím celého!

Roman udělal, co Fido chtěl.

FIDO: dobře. Sundej si aspoň tu mikinu.

Roman poslechl. Jak si svlékal mikinu přes hlavu, odhalil na okamžik své ploché břicho. Fido si všiml jeho hladkého těla.

FIDO: a kalhoty taky. To snad můžeš, ne?

ROMI17: ano, to můžu, pane.

I kalhoty šly dolů. Stál před kamerou v triku, trenkách a ponožkách.

FIDO: dobře. Sedni si.

Sedl si za stůl. Kamera jej zabírala od pasu nahoru.

FIDO: a teď mi pověz něco o svém chování.

Roman nevěděl, co má říct.

FIDO: co jsi dělal tenhle týden?

ROMI17: nic moc, pane. Byl jsem ve škole, pak doma...

FIDO: na to se tě neptám, smrade! Chci vědět, co jsi tenhle týden vyváděl! Za co zasloužíš seřezat!

Roman usilovně přemýšlel, ale nic ho nenapadlo.

FIDO: no???!!!

ROMI17: nevím, pane.

FIDO: dobře, já ti tedy pomůžu: co škola? Ani jednou ses neulil?

Ano, v úterý, vzpomněl si Roman, vynechal poslední hodinu.

ROMI17: vlastně ano. V úterý jsem šel dřív domů, pane.

FIDO: no vida! Už nám to vyplouvá na povrch! Děláš to často, že flákáš školu?

ROMI17: ne, pane, tohle byla výjimka...

FIDO: co lžeš, smrade?! Víš dobře, že to nebylo poprvé! A bylo to opravdu za celý minulý týden jenom jednou?!

ROMI17: vlastně to nebylo poprvé, pane... Jak to víte?

FIDO: protože vás, smrady, znám! Všichni jste stejní! Takže kolikrát to bylo tenhle týden?!

ROMI17: dvakrát, pane.

FIDO: no vida! Už se lepšíš! Přiznání je první krok k nápravě! Tak dál!

ROMI17: co dál, pane?

FIDO: další tvoje průšvihy! Víš dobře, že tohle je teprve začátek!

ROMI17: nevím, pane...

FIDO: ale víš! Co cigarety?

ROMI17: nekouřím, pane.

FIDO: nikdy jsi to nezkusil?

ROMI17: zkusil, pane.

FIDO: a určitě ne jenom jednou, co?

Jak to ví?

ROMI17: zkusil jsem to víckrát, pane.

FIDO: kdy naposled?

Má mu říct, že naposled před týdnem?

FIDO: kde to bylo?

ROMI17: v klubu, pane. Před týdnem.

FIDO: takže ty kouříš, smrade! Ne, že jsi to jenom zkusil!

ROMI17: jenom někdy, pane. Jenom v klubu. S kamarádama.

FIDO: ano! Se stejnejma nevychovejma smradama jako jsi ty sám!

Roman musel uznat, že Fido má pravdu. A uvědomil si, že těch „průšvihů“ bude opravdu daleko víc. A jak si tak postupně uvědomoval svou nevychovanost, čím dál víc ho ta konverzace vzrušovala. Už hezky dlouho měl tvrdý brko...

FIDO: určitě tam i chlastáte, co?

ROMI17: ano, pane.

FIDO: ale před týdnem ti ještě nebylo 18!

ROMI17: to ne, pane.

FIDO: jak dlouho už tam chodíš? Kolik ti bylo, když jsi tam byl poprvé?

ROMI17: šestnáct, pane.

FIDO: No to je hezké! A v kolika letech sis poprvé zapálil?

ROMI17: asi ve čtrnácti, pane.

FIDO: ve čtrnácti! Chceš vědět, co bych s tebou udělal, kdybych tě při tom přistihl?

ROMI17: co, pane?

FIDO: svlíknul bych tě donaha, zlíl studenou vodou, pak bych vzal prut a zřezal bych tě do breku!

Romana ta představa velmi vzrušila. Kdyby se před Fidem nestyděl, kdyby si nebyl vědom, že ho právě teď vidí, už by dávno honil. Nevěděl, co na to napsat, pokusil se tedy aspoň o vtip.

ROMI17: to jsem měl tedy velké štěstí, že jste mě nepřistihl, pane.

FIDO: velké! Ale neboj, to doženeš! Co drogy?

To už bylo silné kafe. Ano, Roman občas kouřil i trávu, ale tohle přece nemůže přiznat. Co kdyby někoho dostal do problémů? Ono stačilo, že přiznal, že mu v klubu nalili i když mu ještě nebylo osmnáct. Odmlčel se.

FIDO: čekám na odpověď, smrade!

Romanovi se s pravdou ven nechtělo. Na druhou stranu přemýšlel, co by se mohlo stát. Řekl by to ten Fido někomu? Vždyť ho pořádně ani nezná. A vždycky může říct, že si to vymyslel. Přesto se mu nechtělo říct na sebe všechno.

FIDO: tak bude to??!!

Roman ucítil nesnesitelný tlak v kalhotách. Vzrušení nabíralo na síle. Rozepl si alespoň knoflík a zip u kalhot a vysvobodil svůj ztopořený úd z trenek.

FIDO: nezkoušej mou trpělivost, smrade! Odpověz!!!

A najednou pocítil touhu svlíknout se do naha a říct Fidovi na sebe úplně všechno, možná i to, co není pravda.

ROMI17: ano, pane.

FIDO: co ano??? Celou větou!

ROMI17: kouřil jsem i trávu, pane.

FIDO: jenom jednou???

ROMI17: víckrát, pane.

FIDO: víckrát? Kdy naposled?

ROMI17: před týdnem, pane.

FIDO: určitě v tom vašem klubu, co? Hulíte tam a chlastáte, smradi!

ROMI17: ano, v klubu, pane.

FIDO: to je tak když chybí výchova! Flákáte se někde po klubech místo abyste se učili! A pak nosíte ze školy špatný známky! Vzít rákosku a řezat vás na holou! Všechny!

Po přečtení poslední věty se už Roman neovládl a začal pod stolem honit. Jen nechtěl, aby si toho Fido všiml.

FIDO: no, pochlub se! Co tvůj prospěch? Asi žádná sláva, co?

To bylo pro Romana další ožehavé téma. Jeho prospěch rozhodně dobrý nebyl. Dokonce v některých předmětech byl rád za čtyřku, ve čtvrtletí mu obvykle hrozilo propadnutí.

ROMI17: to ne, pane.

FIDO: jen se pochlub! Kolik bylo letos v červnu na vysvědčení trojek?

Trojek? Asi hodně, ale to nebyla nejhorší známka. Má přiznat i čtyřky, když se na ně nikdo neptal? Jenže Roman byl už tak rozrajcovaný, že by přiznal úplně všechno.

ROMI17: měl jsem i čtyřky, pane.

FIDO: no to je pěkné! A výprask za vysvědčení určitě žádný nebyl, co?

ROMI17: nebyl, pane.

FIDO: velká chyba! Ale výprask jen za vysvědčení nestačí. Aby ses zlepšil, musíš být bit zvlášť, za každou špatnou známku, kterou přineseš. Vidím, že je nevyšší čas vzít tvou výchovu pevně do rukou!

To už Roman honí jako o závod. Už je pozdě se kontrolovat, Fido si toho určitě všimne, ale nejde to zastavit.

FIDO: kolik bylo těch čtyřek na vysvědčení?

ROMI17: čtyři. A v srpnu jsem dělal reparát z fyziky!

Ano, z Romana vylétlo další přiznání a s ním i mohutný výstřik. Na poslední chvíli si vyhrnul triko, aby si ho nepostříkal, ale stejně už bylo pozdě. Stejně tak už bylo pozdě cokoliv skrývat před Fidem.

FIDO: to mělo být co??!!

Fido se na oko zlobil, nechtěl opustit svou přísnou roli, ale zároveň ho Romanovo chování velmi potěšilo. Už věděl, že s Romanem bude skvělá práce.

ROMI17: promiňte, pane.

FIDO: postav se!

Roman si stoupl. Fido tak viděl jeho spuštěné kalhoty i trenky, péro, které si před chvílí honil a které ještě nepozbylo erekce a mohutně zcákané triko. Roman se styděl. Věděl, že se nechal moc unést, možná by polovinu věcí, které o sobě řekl, vzal zpátky, ale už bylo pozdě.

FIDO: dovolil jsem ti, aby ses přede mnou honil?

ROMI17: ne, pane. Omlouvám se.

Byl celý červený studem.

FIDO: co tě tak strašně vzrušilo, že ses musel vycákat přede mnou?

ROMI17: to, jak mě vychovávajíte, pane.

FIDO: já tě nevychovávám. Ještě jsem s tebou nezačal. Ale vidím, že je opravdu čas začít. Sedni si!

Roman se posadil.

FIDO: jak se jmenuješ, smrade?

ROMI17: Roman.

FIDO: já se jmenuju František. Ale budeš mi nadále vykat a oslovovat mě pane, rozumíš?

ROMI17: rozumím, pane.

FIDO: já ti budu dál říkat smrade, protože smrad jsi, jak jsi dokázal tím, co jsi mi napsal.

ROMI17: ano, pane.

FIDO: jen když tě budu chválit, budu ti říkat Romane. A dnes si pochvalu zasloužíš. Za to, kolik věcí jsi mi hned napoprvé přiznal.

ROMI17: děkuji, pane.

FIDO: nesnáším, když si takoví smradi jako jsi ty hrajou na hodné chlapečky. Chci, abys mi otevřeně sděloval zprávy o tvém veškerém špatném chování. Rozumíš?

ROMI17: rozumím, pane.

FIDO: čím víc průšvihů přiznáš a čím větší průšvihy to budou, tím větší radost mi uděláš.

ROMI17: ano, pane.

FIDO: Chci, abys mi v dalších dnech co nejvíc ukázal, jakej jsi spratek! Rozumíš?

ROMI17: rozumím, pane.

FIDO: kdy budeš sám doma?

ROMI17: nevím, asi nejspíš zítra odpoledne, pane. Máme jít na návštěvu k příbuzným, ale mně se tam nechce, zkusím se na něco vymluvit, abych mohl zůstat doma.

FIDO: fajn, tak si to zaříd! V kolik odejdou a na jak dlouho?

ROMI17: asi nějak po jedné hodině, po obědě, vrací se obvykle kolem šesté večer.

FIDO: skvělé. To bude dost času na tvou první on-line lekci. Na 14. hodinu se připravíš!

ROMI17: připravím, pane.

FIDO: bude to tvoje první lekce, smrade, tak dávej teď dobrou pozor, co všechno si máš připravit. A opovaž se na něco zapomenout! Ne že mě nasereš hned na začátku, jasný?!

ROMI17: jasný, pane.

FIDO: připravíš si čistý linkovaný sešit, tužku, dva kolíčky na prádlo a velkou vařečku, tu největší, co máte doma.

ROMI17: ano, pane.

FIDO: čím se holíš?

ROMI17: vícebřitým strojkem a gelem na holení, pane.

FIDO: strojek na klasické žiletky doma nemáte?

ROMI17: máme, ale už ho nikdo nepoužívá, pane.

FIDO: tak od teď ho budeš používat ty! Vodu po holení máš?

ROMI17: jenom gel, pane.

FIDO: tak si dojdeš koupit nějakou klasickou vodu po holení, pitralon třeba, ale žádné gely, čím levnější, tím lepší, rozumíš?

ROMI17: rozumím, pane. A gel na holení nebo pěnu?

FIDO: nic z toho! Jenom strojek s žiletkou a vodu po holení!

ROMI17: připravím, pane.

FIDO: pošlu ti po skypu dotazník, který si vytiskneš nebo opišeš a budeš ho mít na lekci připravený. Nebudeš ho sám vyplňovat, to budeme dělat spolu během lekce.

ROMI17: ano, pane.

FIDO: zajistiš si kolem sebe dost místa a místo pro kameru, abys ji mohl během lekce umístit tak, abych tě viděl celého!

ROMI17: ano, pane.

FIDO: nejpozději ve 13:55, ani o minutu déle, budeš připravený na lekci. Vyskládáš všechny pomůcky, které jsem ti nařídil, na zem, klekneš si na zem před nožas a budeš čekat na moje zavolání.

ROMI17: ano, pane.

FIDO: a abych nezapomněl, během výchovné lekce nebudeš mít na sobě žádný oděv, takže jakmile si připravíš věci, vysvlečeš se, úplně do naha, a budeš čekat, jasný?!

ROMI17: ano, pane.

FIDO: a běda ti, jestli se jen o minutu zpozdíš!

ROMI17: budu přesný, pane.

FIDO: zpozdít se můžu jen já. Ale v takovém případě musíš stále klečít a čekat! A i kdybych tě nechal čekat třeba půl hodiny, nebudeš nic komentovat, jasný?! Jen mě uctivě pozdravíš! Smradi nic komentovat nesmějí, rozumíš?!

ROMI17: rozumím, pane.

FIDO: teď plav. Mám ještě nějakou práci.

ROMI17: děkuji, pane.

FIDO: nemáš za co, smrade, už se na tebe těším! A nezapomeň zítra! Nejpozději za pět minut dvě, připravit věci, svlíknout do naha, čekat!

ROMI17: ano, pane. Děkuji. Na shledanou.

Druhý den si Roman sehnal vše, co po něm Fido chtěl. Došel i slíbený dotazník. Dokonce si ho stačil v nestřežené chvíli vytisknout, i když rodiče a ségra byli ještě doma. Vodu po holení si nechal u sebe v pokoji, sešit a tužku taky. Žiletky, kolíčky a strojek si vezme, až všichni odejdou.

Romanovo přání zůstat odpoledne doma se sice nesetkalo s moc velkým pochopením, otec dokonce prohlásil něco v tom smyslu, že si Roman dělá, co chce a že by potřeboval přitáhnout, na což se Roman pousmál, protože kdyby táta věděl... Ale když se dušoval, že se chce učit, tak na už něho nikdo nenaléhal.

Rodiče odešli a Roman zůstal doma sám. Bylo 13:15, měl tedy dost času všechno připravit. Začal si skládat na zem všechny pomůcky, které mu Fido nařídil: linkovaný sešit, tužku, vzal si z kuchyně vařečku, a skutečně našel pořádnou, její míchací plocha byla velká jako Romanova dlaň.

Připravil si i pitralon a strojek s žiletkou a dva kolíčky na prádlo. Měl vše pěkně vyskládané na zemi, včetně jeho nového notebooku, aby mohl hned přijmout videohovor, až mu Fido zavolá. Druhá hodina se blížila. Roman ještě jednou zkontroloval, že má skutečně všechno, co připraveno mít měl. Zmocnila se ho zvláštní nervozita, ale i vzrušení zároveň.

Svlékl si mikinu, kalhoty, ponožky a zůstal jen ve spodním prádle a tričku. Ale když viděl, že čas pokročil a již za sedm minut budou dvě hodiny, svlékl si i zbylé dva kousky oblečení, umístil je tak, aby je mohl bleskově obléknout, kdyby náhodou někdo neplánovaně přišel a nahý si klekl na zem před svůj notebook.

Fido zavolal přesně ve 14:00. Jednak chtěl Romana zkontrolovat, zda je skutečně ve 14:00 připravený, jednak se sám už nemohl dočkat. Ano, těšil se, jak si Romana podá, i když zatím jen nepřímo, kdyby mohl být osobně přítomen v jeho pokojíčku, byl by samozřejmě raději.

Roman přijal hovor.

„Dobrý den, pane,“ pozdravil slušně Roman.

Fido viděl klečícího Romana jen od pasu dolů, jeho kolena, stehna, a také jeho mírně se zvedající penis. Všiml si, že jeho tělo je štíhlé a hladké, na stehnech ani na břiše nemá prakticky žádné ochlupení, to zdobí pouze jeho genitálie, pěkné černé chloupky, ale ne moc husté.

„Jsi připravenej, smrade?!“ zeptal se Fido přísně.

„Ano, pane, mám všechno, co jste mi nařídil, pane.“

Fido si všiml, že na jeho první otázku nereagoval jen Roman, ale i jeho brko, dosud jen přizvedlé, začalo znatelně stoupat výš a výš.

„Zkontroluju si, jestli nelžeš! Ale nejdřív se postav a dej kameru tak, abych tě viděl celého!“

Roman poslechl, postavil svůj nový notebook na stůl a podstoupil od něj. Stál volně, ale nehnutě a čekal, co bude dál. Fido si ho prohlížel. Romanovo tělo bylo štíhlé, nijak zvlášť svalnaté, ale pevné, rozhodně nějaký ten sport tam znát byl.

„Dej si ruce za hlavu!“ přikázal Fido.

Fido viděl, že Romanovo tělo je skutečně hladké, jen v podpaží a mezi nohama jej zdobí tmavě hnědé ochlupení.

„Teď se otoč,“ přikázal Romanovi Fido.

Roman poslechl a ukázal Fidovi svůj pevný zadeček. Fido si všiml, že zadek je pěkný a velký, vzhledem k Romanově štíhlé až hubené postavě až macatý, ten si o pořádný výprask přímo říká, pomyslel si Fido.

„Máš pěknou prdel, smrade, byla by věčná škoda, kdyby nebyla bita!“

„Děkuji, pane.“

„Ale neboj, to napravíme! Teď mi ukaž, jak sis připravil pomůcky,“ přikázal Fido.

Roman postavil notebook na zem, tak aby byly všechny vyskládané pomůcky vidět.

„Dobře, na nic jsi nezapomněl, za to tě chválím,“ uznal Fido. „Teď si vezmi holicí strojek, vodu po holení, a noťas a půjdeme do koupelny.“

Roman poslechl.

„Ukaž mi podpaží!“ přikázal Fido. „Fajn. Tak teď si vezmeš strojek a vyholíš se, nejdřív v podpaží, pak mezi nohama, jasný?!“

„Ano, pane.“

„A pěkně strojkem na sucho, žádná pěna ani gel!“

„Ano, pane.“

Roman si vyholil levé podpaží. Chloupky padaly do umyvadla.

„Dobře. A teď pravé.“

Roman vzal strojek do levé ruky a několika tahy vyholil i pravé podpaží.

„Jde ti to dobře. A teď mezi nohama! Umísti kameru tak, abych to viděl!“

Roman poslechl a Fido sledoval holení jeho genitálií, úplně první v životě, v přímém přenosu.

„Ještě koule, na ty nezapomeň!“

„Hotovo, pane,“ konstatoval Roman.

„Dobrá, tak já si to zkontroluju,“ rozhodl Fido. „Ukaž mi levé podpaží co nejbliž, abych ho viděl.“

Roman splnil příkaz.

„Špatně na to vidím. Máš lampičku?“ dotázal se Fido.

„V pokoji, pane.“

„Tak si to tu po sobě uklid', vezmi strojek, vodu po holení a nořas a pojď zpátky do pokoje!“

Roman splnil, co mu Fido přikázal.

„Posviť si lampičkou do podpaží, tak abych ho dobře viděl!“ rozkázal Fido.

Roman poslechl.

„Zdá se mi, že jsi tam ještě něco zapomněl. Přejeď to ještě jednou!“

Roman sice žádné chlupy neviděl, ale udělal, co mu Fido přikázal.

„A teď mi se mi ukaž mezi nohama!“

Roman postavil lampičku na postel, vedle ní notebook a ukázal Fidovi detail svého přirození.

„Řekl bych, že jsi to docela odflákl, smrade, koukej to opravit!“ zlobil se Fido.

Roman vzal opět strojek a vyholil se znovu, i tam kde si myslel, že je to zbytečné.

„To už je lepší, ukaž koule!“ přikázal Fido.

Roman si nadzdvihl varlata, ukázal je ze všech stran, nechal si zkontrolovat veřkeré záhyby. Některá místa musel holit ještě několikrát, dokud Fido nebyl zcela spokojen.

„Stačí,“ rozhodl Fido. „Teď si dej kameru tak, abych tě viděl celého a polož na zem vařečku, abych ji také viděl!“

„Ano, pane.“

„Vezmi vodu po holení a otevři ji!“

Roman splnil příkaz.

„Nalej si ji do dlaně, co nejvíc to půjde, a vetři si ji do podpaží!“

„Aááá, to pálí!“ zabědoval Roman poté, co poprvé splnil tento úkol.

„Pálí, co, smrade?!“ spokojeně pronesl Fido. „A teď druhé podpaží! Co nejvíc!“

Roman musel na Fidův příkaz vtírání vody ještě několikrát zopakovat. Pálilo to jako čert, ale věděl, že to nejhorší ho teprve čeká.

„A teď totěž mezi nohama!“ rozkázal Fido.

Roman poslechl. Vetřel si vodu několikrát na kůži, do každého záhybu, který předtím vyholil. Pálení už bylo nesnesitelné a stále neustávalo.

„A teď kleknout na vařečku!“ rozkázal Fido. „Ruce natáhnout před sebe!“

Roman by nejraději šel hned do sprchy, aby mohl to pálení ze sebe smýt, ale Fido mu to nedovolil. Musel dále klečet na vařečce s rukama nataženýma před sebe.

„Dvacet minut!“ rozhodl Fido.

Prvních pět minut Romana nesnesitelně páliho v podpaží a mezi nohama. Po pěti minutách začalo pálení odeznívat, ale o to víc se začala ozývat kolena a ramena. Klečení začalo být čím dál namáhavější. Posledních 5 minut už Roman nemohl udržet ruce a v tom, aby vstal z vařečky mu bránila jen jeho hrdost.

„Natáhnout ruce!“ zahromoval Fido poté, co Roman trochu polevil. Na to je opět napjal, ale byl velmi rád, když klečení po dvaceti minutách skončilo.

„Postav se!“ rozkázal Fido.

Roman se postavil a ulevil tak ramenům a kolenům. Uvolnil se.

„Dobře. Teď se protáhni a ukaž mi svaly. Jak nejlíp můžeš!“

Roman poslechl a snažil se dát si záležet.

„Potřebuješ cvičit,“ konstatoval Fido. „Teď si dáš 10 kliků, 10 dřepů, 10 sklapovaček!“

To se Romanovi nezdálo tak hrozné. Musel to sice celé vykonat bez odpočínutí, ale ve škole hraje florbal, na trénincích jim trenér dává docela zabrat, takže ví, že 10 kliků, 10 dřepů a 10 sklapovaček zvládne jak nic. A také zvládl.

„A teď 9 kliků, 9 dřepů, 9 sklapovaček!“ rozkázal Fido.

Ani to nebyl problém, ale přece jen už Roman nějakou zátěž cítil.

„Teď 8 kliků, 8 dřepů, 8 sklapovaček!“

Vypadalo to ze začátku nevinně, ale když Fido přikázal 1 klik, 1 dřep a 1 sklapovačku, už z Romana pěkně lilo.

„Máš minutu na vydýchání a pak 50 dřepů!“

Roman dokončil padesátý dřep. Kapal z něj pot.

„Dobře. A teď znovu od deseti k jedné. 10 kliků, 10 dřepů, 10 sklapovaček.“

Fido mu dával pořádně do těla. Na konci tréninku se už Roman nemohl ani udržet na nohách.

„Dobře, smrade. Klekni si na vařečku! A 10 minut! Natáhnout ruce!“

Romana bolelo celé tělo, ale 10 minut vydržel, i když ho to stálo hodně úsilí, aby ruce udržel napnuté.

„Teď mazej do koupelny. A noťas s sebou!“

„Ano, pane!“

„Dáš si studenou sprchu. A vydržíš aspoň minutu!“

„Ano, pane!“

Po minutě sprchování studenou vodou Fido Romanovi přikázal zastavit vodu.

„Utři se, ale prdel ne, ta zůstane mokrá. A mazej zpátky do pokoje!“

Roman udělal, co po něm Fido chtěl.

„Teď vezmi vařečku a postav se prdelí ke mně, tak, abych tě viděl celého!“

Roman poslechl.

„Roztáhni víc nohy. A teď si dáš vařečkou na prdel, 10 ran na každou půlku!“

Roman se začal vyplácet vařečkou. Štípalo to, ale dával si takové rány, jaké snesl, i když zase až tak moc se nešetřil, nechtěl před Fidem vypadat jako srab.

„Flákáš to, smrade,“ konstatoval Fido. „Znovu a pořádně přitlač! Chci vidět, jak ti prdel pěkně červená!“

Roman výprask zopakoval a snažil se dávat větší rány.

„To bylo lepší, ale pořád málo. Zopakuj si to!“ rozkázal Fido.

Roman musel svůj výprask zopakovat ještě několikrát, ale postupně zjišťoval, že čím víc ran si na svůj zadeček ušetřil, tím méně ho další rány bolí. A že ho to čím dál víc vzrušuje.

„Nějak ses rozjel, smrade, rajcuje tě to, co?“ pronesl spokojeně Fido. „To je dobře. Ale stejně si pořád dáváš málo. Počkej, až tu vařečku vezmu do ruky já!“

Romana ta představa vzrušovala. Ale zároveň se i bál, tou vařečkou to pěkně štípe, a to si dává jen kolik snese. Co až ho bude opravdu vyplácet Fido...?

„To stačí,“ rozhodl Fido. „Máš ten dotazník?“

„Ano, pane, vytiskl jsem si ho.“

„Dobře. Tak si připrav dotazník, tužku a kolíčky a posad' se ke stolu.“

Roman si sedl ke stolu. Kamera ho zabírala od pasu nahoru.

„Fajn. Dej si kolíčky na bradavky!“

Kolíčky na bradavkách pěkně štípaly. Roman netušil, jak moc je to cítit a čím déle kolíčky na bradavkách měl, tím více to bolelo.

„Vyplníme si spolu dotazník. Otázku po otázce!“ rozkázal Fido.

V dotazníku nebylo pro Romana nic nového. Vlastně jen to, na co se ho už Fido ptal a co sám na sebe už řekl. Jak si vede ve škole, jak tráví svůj volný čas, jestli pije, kouří, hulí, ale byly tam i otázky, na které se ho Fido ještě zatím neptal, například jak často masturbuje a co si při tom představuje.

„Ty nevíš, co si představuješ?“ podivil se Fido.

„Vím, pane, ale není to vždy stejné,“ vysvětloval Roman. „Někdy si představuju holku, někdy kluka, někdy nějaké S/M.“

„S/M?“ podivil se Fido. „Určitě si představuješ, že dostáváš na prdel, že?“ chtěl vědět Fido.

„Ano, pane, to si také představuju,“ přiznal Roman. A aby toho přiznávání nebylo málo, hned dodal: „A při tom nejvíc stříkám, pane!“

„Já věděl, že jsi úchylnej, smrade!“ uhodil hřebík na hlavičku Fido. „Ale neber to jako urážku, je to naopak poklona. Takový smrady mám nejradši, co se jim postaví nejvíc při představě, že dostanou na prdel! Už se na tebe těším, smrade!“

„Děkuji, pane.“

Dotazník byl vyplněn.

„Připrav si sešit,“ rozkázal Fido. „A dobře mě poslouvej: z přední strany sešitu si budeš psát svoje prohřešky. Vždy tam bude datum a podrobně popsáno, co jsi provedl a že za to zasloužíš trest. Rozumíš?“

„Rozumím, pane.“

„Ani jeden den nevynecháš, každý den zítřkem počínaje až do dne, kdy se uvidíme, každý den tam napíšeš aspoň jednu věc, kterou jsi provedl!“

„Ano pane,“ potvrdil Roman. „No jo, ale co když zrovna nic neprovedu, pane? Co tam mám napsat?“

„Chceš mě naštvat, Romane?! Víš dobře, že smrad jako ty má prohřešků každý den nepočítaně! A já jsem tak velkorysý, že ti dovolím přiznat jenom jeden. Jenom jeden! Ale každý den budeš mít zapsáno! A varuju tě, jestli ne!“

„Ano, pane.“

„Když jich napíšeš víc, budu mít jediné radost! Chci, abys mi během té doby, než se potkáme, ukázal, jaké jsi smrad. A nehrál si na hodnýho chlapečka. Jasný?“

„Ano, pane.“

„Z druhé strany sešitu si budeš psát známky ze školy. Jedničky a dvojky mě nezajímají, ale od trojky dolů všechny.“

„Rozumím, pane.“

„Ale nenapíšeš jenom číslo, 3, 4, 5, ale podrobně popíšeš, proč jsi špatnou známku dostal. A žádné že byla nespravedlivá, nebo tak něco. Vždy je to tvoje chyba. Učil ses málo, neučil ses vůbec, dělal jsi něco jiného místo učení, nebo jsi jen předstíral, že se učíš. Pořádně se o svém lajdáctví rozepíšeš a požádáš o trest! Jasný?“

„Ano, pane.“

„Teď se projdi s notebookem po pokoji a ukaž mi, jak máš uklizeno.“

Do toho se Romanovi moc nechtělo, věděl, že tam má velký nepořádek a trochu se za to styděl. Ale udělal, co Fido chtěl.

„Žádná sláva, smrade! Co to oblečení poházené všude možně? Kelímeček od jogurtu, prázdná pet láhev! Papíry!“

„Uklidím to, pane.“

„To si piš, že to uklidíš!“ slíbil Fido. „A teď otevři šatní skříň!“

Ano, Roman věděl, že i tam to žádná sláva nebude.

„No prosím! Bordel non plus ultra!“ rozhodl Fido. „Takhle to nepůjde, Romane! Ještě dnes to všechno uklidíš! I skříň! Oblečení budeš mít srovnané do komínků! Tvůj pokoj musí neustále vypadat tak, jako kdyby v něm nikdo nebydlel. Budu to kontrolovat pokaždé, když se spolu spojíme po Skypu!“

„Ano, pane.“

„Pro dnešek končíme,“ oznámil Fido.

„Děkuji, pane.“

„Teď plav, smrade, a nezapomeň poctivě zapisovat!“

„Budu. Na shledanou, pane.“

Ten večer si Roman opravdu pečlivě uklidil pokoj, až rodiče pojali podezření, jestli není náhodou nemocný. Ještě to udržet, myslel si Roman. Věděl, že to bude pro něho těžký úkol.

Druhý den ve škole, hned první hodinu, se rozdávaly opravené písemné práce z matematiky. Roman vyfasoval čtyřku, neboť ze čtyř příkladů tři nezvládl. Bude první zápis do sešitu, pomyslel si. Když to neudělá radost jemu ani rodičům, udělá to možná radost aspoň Fidovi. Musel se pousmát, když ho to napadlo.

Co si dnes napíše do sešitu za prohřešek? Jen si to stačil domyslet, ozval se nad ním spolužák: „Jdeš na cigáro?“

„Jasně!“ vyhrkl Roman, s radostí, že bude co napsat do sešitu.

Když stáli před školou, i když trochu stranou, aby nebyli hned na ráně, napadlo Romana, jak je fajn užívat si zakázaného ovoce s pocitem, že za něj bude následovat tělesný trest. Dokonce ho napadlo, že kdyby je při tom kouření někdo přistihl, byl by to o hodně větší průšvih a v sešitě by se to ještě lépe vyjímalo. Pravda, už je mu osmnáct, udělat mu za to nikdo nic moc nemůže, ale z pohledu Fida je to stále chování zasluhující trest. Cítil, jak mu při té představě tvrdne brko, až si musel mikinu stáhnout co nejniž, aby si toho náhodou někdo nevšiml. Ale nikdo si naštěstí nevšiml, ani je nikdo nepřistihl.

Večer si pak do sešitu zapsal: *Dnes jsem dostal čtyřku z matematiky, protože jsem lajdák a neučil jsem se. Raději jsem šel ke kamarádovi a hráli jsme počítačové hry. Prosím, pane, abyste mě za to přísně potrestal.*

Pak sešit otočil a pokračoval: *Dnes jsem, i přes zákaz, kouřil před školou. Víím, že se to nesmí, ale dělám to často. Dnes jsem si to ale užíval ještě o to víc, že víím, že za to dostanu. Ztvrdlo mi péro, když jsem si to uvědomil. Prosím, pane, o přísné potrestání.*

A tak to šlo den za dnem. Roman si poctivě zapisoval všechny známky horší než tři, také dodržoval psaní poznámek za každý jeho prohřešek. Tu za kouření, za pití v klubu, dokonce několikrát i za kouření trávy. Fido průběžně kontroloval, zda Roman zapisuje do sešitu poctivě každý den a jak si vede s úklidem pokoje. Jak Roman správně odhadl, udržování pořádku mu činilo stále potíže, takže i pár poznámek za úklid do sešitu přibývalo.

Pokud to bylo možné, když Romanovi rodiče nebyli doma, dával Fido Romanovi lekce poslušnosti po Skypu. Nutil nahého Romana cvičit, klečat, dávat si výprasky vařečkou nebo třeba pár facek. Asi po měsíci a půl Fido usoudil, že nazrál čas zúčtování.

FIDO: je čas se sejít, smrade! Ty známky a poznámky se ti za chvíli nevejdou do sešitu!

ROMI17: ano, pane. Kdy a kde, prosím?

FIDO: můžeš tuto sobotu?

ROMI17: ano, pane.

FIDO: perfektní! Budu tě čekat v 10:00 u nás na nádraží. Vlak ti jede v 8:31 od vás.

ROMI17: děkuji, pane.

FIDO: ale ještě, než přijedeš bych ti rád dal pořádné tělák po Skypu. Kdy budeš sám doma?

ROMI17: teď zrovna jsem sám, pane.

FIDO: to mi říkáš jen tak?!! Jak dlouho ještě budeš sám doma?

ROMI17: asi dvě hodiny, pane.

Na to Fido okamžitě vytácel hovor. Roman přijal. Umístil notebook, kameru, tak, aby jej Fido viděl.

„Za to, že jsi mi neřekl, že budeš sám doma si teď hned dej pár facek!“ rozkázal Fido.

Roman poslechl. Pleskl se přes pravou i přes levou tvář, jak nejsilněji mohl. Byl už za tu dobu od Fida vycvičený a věděl, že pokud by pořádně nepřitlačil, musel by facky opakovat, dokud by Fido nebyl spokojen.

„Připrav si místo na cvičení a dones si vařečku!“

Roman splnil Fidův požadavek.

„Svlíknout do naha a kleknout!“

Fido nechal Romana klečat 10 minut na vařečce.

„Dobrá. Teď si dej 100 dřepů!“

Následoval opravdu přísný tělocvik. Tentokrát Roman dostal řádně do těla. Kliky, dřepy, sklapovačky. Byl řádně zpocený a vyčerpaný. Na závěr si musel ještě dát vařečkou 25 přes každou pěstku a na 5 minut si na ni kleknout.

„Dobře, smrade, jdeme do koupelny!“ rozkázal Fido.

Roman odešel s notebookem do koupelny a umístil jej tak, aby na něj Fido viděl.

„Dej si studenou sprchu!“

Roman na sebe pustil studenou vodu. Chtělo se mu sprchování přerušit, ale Fido to nedovolil, dokud on sám neohlásí konec. Odpočítal Romanovi minutu, teprve potom mu dovolil zastavit vodu a osušit se.

„Dej si kolíčky na bradavky, vezmi si sešit a sedni si ke stolu!“ poručil Fido. „Vezmi červenou tužku a napiš si poznámku: *Zatajil jsem, že budu sám doma a nepožádal jsem o lekci. Velmi Vás prosím, pane, abyste mi za to velmi tvrdě zlískal mou zadnici!*“

„Omlouvám se, pane,“ kál se Roman.

„Na omluvy je pozdě, smrade, dostaneš za to pořádné vejřez, aby sis pamatoval, že mi nemáš nic tajit!“ neustoupil Fido. Na druhou stranu ale věděl, že Roman hlásil vždy, kdy nebudou rodiče doma a hned si domluvil lekci po Skypu. Taktéž si Roman nevedl špatně ani v zapisování průšvihů, z čehož měl Fido

také velkou radost. Ale říkal si, že když si Roman pojede pro výprask se strachem, bude to o hodně rajcovnější.

„Teď otevři skříň a ukaž mi, co máš za oblečení,“ přikázal Fido. „V sobotu bude teplo, mohl by sis vzít kraťasy.“

„Ano, pane,“ souhlasil Roman.

„Ukaž, jaké máš!“

Roman měl hned čtyřvery kraťasy, dvoje riflové, z toho jedny s dírami, ty nosil obzvlášť rád, pak jedny maskované a jedny běžové plátěné, ale ty už dlouho nenesl, protože z nich vyrostl.

Maskované Fido rovnou zavrhl, prý v nich Roman vypadá jako zelinář. Ani na oblíbené Romanovy riflové kraťasy s dírami se moc nadšeně netvářil.

„Co ty plátěné? Zkus je!“ rozhodl Fido.

„Z těch už jsem ale skoro vyrostl, pane, jsou mi moc těsné!“ vysvětlil Roman.

„To nevádí, zkus si je!“ trval na svém Fido.

Roman si je oblékl na nahé tělo, bez spodního prádla, a ku podivu mu docela padly, zapnul je, ale jak říkal, byly skutečně dost těsné.

„Ty jsou skvělé,“ zaradoval se Fido. „Vezmeš si je na cestu, pěkně naostro, bez trenek!“

„Ano, pane.“

„Teď je slivkni, ještě něco zkusíme,“ vymýšlel Fido. „Máš nějaký provázek nebo tkaničku?“

„Najdu, pane. Mám.“

„Podvaž si varlata!“ rozkázal Fido.

To Roman ještě nikdy nedělal, ale zvládl to. Utáhl tkaničku nad nimi a zavázal.

„Fajn. A teď si obleč ty kraťasy!“

Roman si oblékl krátké kalhoty. Cítil, jak jsou mu vpředu těsné, jak ho najednou tlačí na penis a varlata. Dělal mu to v rozkroku pěknou bouli, jejíž velikost nebyla ještě konečná, neboť v tomto stavu bylo velice těžké ubránit se erekci.

„Skvělé! Vypadáš v nich fantasticky, smrade!“ uznal Fido.

„Děkuji, pane.“

Teď nějakou košili. Nebo triko.

Roman měl většinou potištěná trika a mikiny. Košili měl je bílou, ještě z tanečních. A pak polo, triko s knoflíčky, ještě zabalené, které dostal od babičky, ale ještě ho nikdy nenesl. To nejvíce upoutalo Fidovu pozornost. Bylo bílé, s červeným lemováním.

„Zkus si ho,“ rozhodl Fido.

Roman poslechl a Fido byl s výsledkem velmi spokojen.

„Bílé ponožky? Máš?“ tázal se Fido.

„Ano, pane, mám.“

„Skvělé, vezmi si je. A teď boty. Jaké máš?“

Po výběru ze tří možností vyhrály kožené kecky, jednobarevné, tmavě modré barvy.

„Ukaž se mi smrade! Skvělé! Paráda! Moc se mi to líbí! Takže tohle si vezmeš na cestu, nic jiného, rozumíš?!“

„Rozumím, pane.“

„Ale dovolím ti vzít si s sebou jedno zavazadlo, kam si můžeš dát dlouhé kalhoty a nějaký svetr nebo mikinu. Kdyby byla cestou zpátky zima, také tě asi nechám klečet, tak abys nemusel je zpátky s otlačenými koleny.“

„Děkuji, pane.“

„A nezapomeň se pořádně vyholit! Zkontroluju si tě!“

„Ano, pane.“

„A do soboty nehonit, nebo aspoň nestříkat!“

„Děkuji, pane.“

„A nezapomeň sešit s poznámkama!“

„Ano, pane.“

***

Kýžený „den D“ konečně nastal. Roman si oblékl svršky, které mu Fido nařídil a ráno, když ještě všichni spali, se vytratil z bytu. Těsné kraťasy a podvázaná varlata dělaly své, zvlášť při chůzi, takže erekce na sebe nenechala dlouho čekat. Cesta vlakem byla pro Romana tak trochu utrpení, protože byl permanentně vzrušený, kraťasy ho tlačily. Navíc splnil Fidův příkaz a zdržel se masturbace, takže měl pocit, že se snad každou chvíli samovolně udělá do kalhot. Těsné, velmi krátké, nohavice se mu zařezávaly do stehén.

Fido měl velkou radost, když Romana uviděl.

„Dobrý den, pane,“ pozdravil slušně Roman.

„Tak se konečně vidíme, smrade!“ prohlížel si ho se zájmem Fido. „Je to asi deset minut pěšky, jdi přede mnou.“

Fido se kochal Romanovým tělem a jeho slušivým oblečením. Bílé polo triko s knoflíčky a červeným lemováním, béžové těsné kraťasy a bílé ponožky spolu dokonale ladily. Jak slunce svítilo, zvýraznilo jemné chloupky na Romanových nohách a pažích. A pod těsnými kraťasy se při chůzi napíná pevná prdelka, která bude brzo bita.

Došli do Fidova bytu.

„Vyndej všechno z kapes!“ přikázal Fido Romanovi hned v předsíni. „Opři se rukama o zed'! A roztáhni nohy!“

Roman stál opřený rukama o zeď. Fido předstíral, že ho prohledává, zda nemá nic po trikem, pod kalhotami, zajel rukama i do kapes. Ale daleko víc ho zajímala boule na Romanových kalhotách, té se obzvlášť věnoval. Prohmatával ji tak důkladně, že měl Roman pocit, že už to nevydrží a každou vteřinu začne stříkat. Ovládl se, i když měl pocit, že mu jeho ztopořený penis každou chvíli roztrhá kalhoty. Nakonec Fido Romanovi vyhrnul triko a bolestivě stiskl bradavky. Roman zatnul zuby bolestí, ale jinak na sobě nedal nic znát.

„Dobrá,“ pronesl spokojeně Fido. „Teď si tě zkontroluju. Svlíkní se!“

Roman si odložil veškeré oblečení. Jeho penis trčel do výšky a podvázaná varlata ještě celkovému dojmu dodávala.

Velice pečlivě zkontroloval Romanovo podpaží a hrud', a obzvlášť velkou pozornost věnoval jeho genitáliím, zda je skutečně pečlivě vyholené a nezůstal tam zapomenutý jediný chloupek. Samozřejmě bral do ruky i Romanův ztopořený penis, aby dobře viděl na všechna místa, což Romana ještě více dráždilo.

„V pořádku, smrade. Teď si trochu zacvičíš, než začneme s trestáním. Tady máš cvičební úbor!“ a hodil Romanovi atletický dres, který si měl obléknout.

Roman si oblékl jeho horní část. Byla červené barvy, bez ramínek, velmi krátkého, snad dámského, střihu, takže zakrývala jen polovinu trupu, břicho zůstalo odkryté. K tomu si oblékl přiléhavé, elastické, trenky modré barvy. Na závěr Fido doplnil Romanův dres tenkými bílými podkolenkami.

„Sluší ti to, smrade!“ pronesl uznale Fido. „Tak jedeme na to. Sto dřepů!“

Roman začal dělat dřepy.

„Roztáhni víc nohy. A ruce před sebe!“ rozkázal přísně Fido.

Po dokončení série následovala další, tentokrát 50 sklapovaček. A pak 20 kliků. Tyto cviky Fido vyžadoval neustále opakovat, dokud Roman nebyl dostatečně zahřátý. Už si řádně propotil dres a cviky vykonával se stále většími obtížemi.

„Neflákej to, smrade!“ zahrozil Fido. Roman se snažil, ale šlo mu to čím dál hůř.

„Budu tě muset trochu motivovat,“ rozhodl Fido. Zalovil v zásuvce a vytáhl kožený jezdecký bičík, asi 60 cm dlouhý. „Tak jedem! Padesát dřepů! A pomalu dolů, pomalu nahoru!“

Odkryté Romanovo břicho, dolní polovina zad a stehna, a nakonec i paže, dávaly příležitost k švihnutí bičíkem na holou kůži, čehož Fido využil pokaždé, když nebyl spokojen.

„Pořádný dřep! Až dolů!“ vyžadoval Fido a lískl romana bičíkem přes stehno. „A nohy víc od sebe!“ Vzápětí následovala další rána, tentokrát na vnitřní stranu stehna. „A napnout ruce!“ A opět lísknutí, tentokrát přes levou paži. Když Roman nemohl, následovaly další rány, tu přes stehno, tu pod zadek.

„Teď sklapovačky! Nohy víc od sebe!“ rozkázal s dalším lísknutím přes vnitřní stranu stehna. „A neflákej to!“ Tentokrát rána přes břicho. Je pravda, že během tohoto cvičení dostal Roman přes holý pupek ran nepočítaně, až byl celý červený.

„Dvacet kliků! Pořádně! Až dolů! Neulevuj si!“ Tentokrát schytl nejvíc ran přes dolní polovinu zad a zadní část stehna.

Zbývalo posledních sedm kliků, když Fido zasáhl: „Dost! Stáhni si trenky! Pokračuj!“

Roman si klekl, stáhl si trenky do půli stehna a pokračoval v klikování.

„Pořádně!“ zahromoval Fido a lískl Romana bičíkem přes zadek.

Dostal ještě dalších pět ran, než dokončil cvičení.

„Dobře, teď budeš klečet!“ oznámil Fido a donesl klekátko – dřevěnou podložku se šrouby. Položil ji na dřevěnou stoličku. „Klekni si! Trenky si nech dole! Deset minut! Natáhni ruce!“ nařídil Fido a položil na Romanovy napjaté paže bičík.

Z počátku se Romanovi klečení nezdálo vůbec hrozné. Šrouby na podložce nebyly nijak ostré, měly oblé hlavy a první vteřiny klečení nebyly nijak nepříjemné. Roman si prohlížel bičík, který měl položený na rukách. Pozoroval koženou plošku na jeho konci. Pochopil, že to ona způsobila, že švihání bičíkem tak štípalo a zanechávalo na kůži červené otisky. Jak měl paže napnuté, viděl, jak bičík zanechal stopu na jeho levé paži, ale zároveň cítil jeho nedávné působení na dalších místech těla, na stehnech, břiše, zádech.

Fido přistoupil ke klečícímu Romanovi a začal si hrát s jeho penisem. Ten začal okamžitě tvrdnout. Opomenuta nezůstala ani podvázaná varlata, která mu Fido masíroval a následně prohmatával a mačkal až k bolesti. Roman se na klekátku kroutil, ale nedával bolest moc najevo.

„Tak se podíváme na to tvoje chování, smrade! Doufám, že jsi byl vzorný, nemáš žádné poznámky a ze školy nosíš jen samé dobré známky!“

Čím déle však Roman na klekátku klečel, tím více cítil svá kolena. Bolest byla najednou vteřinu od vteřiny výraznější. Byl rád, když klečení po deseti minutách ustalo.

„Vstaň!“ přikázal Fido. „Doufám, že jsi neporušil můj zákaz a nehonil jsi!“ pronesl přísně.

„Dodržel, pane,“ ujistil Roman.

„Tak to musíš bejt pěkně nadrženej, smrade, co? Jak často normálně honíš?“

„Několikrát denně, pane.“

„Myslel jsem si to. Vy smradi jste pořád nadrženej. To je mi jasný. Tak teď si můžeš ulevit,“ pronesl Fido a podal Romanovi prázdnou skleničku. „Teď se přede mnou vyhoníš! Chci vidět, jak to děláš!“

Roman si vzal skleničku a začal honit. Poprvé před někým.

„Rovně se postav a pořádně hoň!“ korigoval Romana Fido.

Roman cítil, že se blíží k výstřiku. Netrvalo dlouho a naplnil skleničku téměř do poloviny. Po několikadenním půstu cítil úlevu, ale zároveň i nechuť dále pokračovat. Nejradši by už jel domů.

„Moc hezký,“ pronesl Fido spokojeně, když si prohlížel skleničku proti světlu. „Teď jsi natáhni trenky a pojď se mnou!“

Zavedl Romana do koupelny. Roman se rozhlížel. Koupelna nebyla velká, ale i tak se tam vešel záchod, vana, umyvadlo, a ještě sprchový kout. Vana upoutala Romanovu pozornost, protože si všiml, že je v ní voda a v ní namočený klepáč na koberce a tři rákosky. Zmocnil se ho strach, když si uvědomil, že tím vším bude nejspíš bit.

„Můžu si, prosím, odskočit na malou, pane?“ zeptal se Roman.

„Ne!“, pronesl rezolutně Fido. „Běž do sprchy a klekni si!“

Roman poslechl.

„Na záchod jít nesmíš. Ale jestli to nemůžeš vydržet, můžeš se teď pochcat do trenek! Ale počítej s tím, že za pochcání následuje trest!“ rozhodl Fido.

Romanovi se opravdu chtělo, využil tedy, i přes obavu z trestu, Fidovy nabídky a klekl se ve cvičebním úboru do sprchy. Fido sledoval, jak se Romanovi v rozkroku zvětšuje mokrá skvrna a posléze mu jeho zlatý déšť teče skrz trenky, po stehnech a tvoří se kolem něho louže.

„Vstaň!“ rozkázal Fido. Roman poslechl. „Teď si tě vysprchuju. Musíme z tebe smýt ten pot a chcanky,“ rozhodl Fido. A hned začal sportovně oblečeného Romana sprchovat, samozřejmě studenou. „Sedni si na vanu!“ přikázal Romanovi, když skončil se sprchováním. Odešel do pokoje a vrátil se s jezdeckým bičíkem, s nímž už měl Roman tu čest se seznámit. „Zakloň se a opři se rukama o dno vany! A prohni se!“

Roman, který dosud seděl na vaně, se opřel rukama za hlavou o dno vany, takže byl v pozici, jako kdyby dělal most. Ruce měl ponořené ve studené vodě, v níž se koupal klepáč a rákosky. „Dostaneš deset ran za pochcání se do trenek! A budeš si je počítat! Roztání nohy!“ Začal Romana mrskat bičíkem přes holé břicho a stehna. Roman se držel statečně, nedával moc najevo bolest, přestože to bičíkem na mokrou kůži ukrutně štípalo, zvláště na vnitřní stranu stehen, a poslušně počítal rány.

„Pojď do pokoje! Klekni si!“ rozkázal Fido a Roman opět spočinul na klekátku se šrouby, s nímž už měl tu čest se seznámit. „Deset minut!“ rozhodl Fido. Na napjaté paže mu opět položil bičík.

Po deseti minutách klečení Romana pěkně bolela kolena, měl je také řádně červená a šrouby mu do nich udělaly hluboké důlky.

„Vstaň!“ přikázal konečně Fido. „Dones si sešit s poznámkama a svlíkni se!“

Roman odešel do předsíně, vyndal ze svého batůžku sešit a položil ho na malý stolek, u něž seděl Fido. Pak si začal svlékat mokrý dres. Moc se mu nechtělo, zkoušel to zdržovat, věděl, že se blíží nejbolestivější část jeho návštěvy, ale už nebylo cesty zpět.

„Sedni si!“ vybídl ho Fido.

Svlečený Roman si sedl naproti Fidovi, ten si vzal Romanův sešit s poznámkami a pomalu si v něm listoval.

„Vidím, že si máme hodně co vysvětlovat, smrade!“ usoudil po chvíli Fido. „Máš toho tady fakt hodně. Počítej s tím, že tě to bude hodně bolet!“ Poté podal Romanovi sešit s nalistovanou první stranou a přikázal mu: „Tady čti! Nahlas.“

Roman poslechl a četl: „Dnes jsem dostal čtyřku z matematiky, protože jsem lajdák a neučil jsem se. Raději jsem šel ke kamarádovi a hráli jsme počítačové hry. Prosím, pane, abyste mě za to přísně potrestal.“

„Dobrá, splním tvé přání,“ rozhodl Fido. „Běž do kuchyně, otevři druhou zásuvku shora.“ Roman poslechl. „Vyndej z ní velkou vařečku a pojď sem... Za každou trojku náleží 10 ran, za čtyřku 25 a za pětku 50 ran. Tak si teď dej 25 ran vařečkou na zadek. A pořádných!“

Roman se otočil zadkem k Fidovi a začal se vařečkou vyplácet. Snažil se, aby rány byly dostatečné, jenže Fido spokojen nebyl: „Flákáš to, smrade, pojď sem!“ Vzal Romanovi vařečku z ruky, uchopil ho za zápěstí a obratně si ho přehnul přes koleno. „Já ti ukážu, jak se to dělá! A ty počítej!“ A začal Romana vařečkou vyplácet.

„Aúúú!“ řval Roman. „Jedna! Aúúú dva!“ a tak až do pětadvaceti. „Takhle se vyplácí vařečkou, smrade, abys věděl!“ poučil Romana Fido. „Čti dál!“

O Romana se pokoušely mrákoty, když si uvědomil, jak ho po prvním výprasku pálí zadek a kolik ještě poznámek má v sešitě. Četl: „Dnes jsem, i přes zákaz, kouřil před školou. Víím, že se to nesmí, ale dělám to často. Dnes jsem si to ale užíval ještě o to víc, že víím, že za to dostanu. Ztvrdlo mi péro, když jsem si to uvědomil. Prosím, pane, o přísné potrestání.“

„Co mi k tomu řekneš? Určitě to nebylo poprvé, že?“

„Nebylo, pane.“

„Ani naposled, že?“

„Ne, pane.“

„Dobrá, ale poprvé sis to napsal do sešitu, budu tedy mírnější: dostaneš dalších 25 vařečkou,“ rozhodl Fido.

Opět si přehodil Romana přes koleno a následovalo dalších pětadvacet. Roman poslušně počítal, současně i zatínal zuby, tak mu nebylo moc rozumět, ale choval se již statečněji než při prvním výprasku a už tolik nekřičel.

„Co tam máme dál?“ otázal se Fido. Roman četl: „Dnes jsem byl přes zákaz až do půlnoci v klubu. Pil jsem pivo a kouřil jsem trávu. Víím, že to nemám dělat. Prosím, pane, abyste mi za to pořádně zmaloval zadek!“

Roman tyto věty psal těsně po návratu z klubu, kdy byl ještě opilý, měl radost, že se může Fidovi pochlubit svou další nestoudností a byl nad míru vzrušený, samozřejmě si u toho honil brko. Teď seděl nahý před Fidem a nejradši by to vzal zpátky, přál si, aby to nikdy nenapsal, jenže už bylo pozdě. Báł se, že jeho vyslovené „přání“ Fido vyplní. A to se také stalo.

„Ohni se přes křeslo!“ přikázal Fido. Chvíli se přehraboval v zásuvce, a pak vytáhl tlustý kožený řemen. „Za pozdní příchod, pití a kouření v klubu, za kouření marihuany, dostaneš padesát ran řemenem na prdel! Budeš si rány počítat a za každou z nich poděkuješ!“ A jak řekl, začal Romana řemenem mrskat přes zadek.

„Aúúú! Jedna, děkuji pane! Aúúúúú! Dva, děkuji pane... Aááá! Deset! Děkuji pane!“

„Drž! Nebo výprask začne znova! Pořádně vystrč prdel!“

„Ano, pane. Omlouvám se pane!“

Práskaly další rány až do padesáti. Roman rozhodně nevydržel být zticha, ale dokázal neuhýbat a držet požadovanou pozici.

„Kleknout! A ruce za hlavu!“ rozkázal přísně Fido. Roman si opět klekl na klekátko. Kolena byla z předchozího klečení citlivá, ale naštěstí klečel jen pět minut, tak se to dalo vydržet.

„Sedni si!“ poručil Fido. Roman se znovu posadil naproti němu, zadek i kolena už docela cítil, obojí ho pálilo. Fido se pomalu probíral Romanovým deníkem prohřešků a přemýšlel. Roman čekal, co bude dál a měl velký strach.

„To se tak dobře učíš, nebo máš tak málo známek?“ podivil se Fido.

„Spíš málo, pane, v některých předmětech třeba jen jednu nebo dvě za čtvrtletí,“ vysvětlil Roman.

„A to je tvoje štěstí, co, smrade, jinak bys měl prdel na nudle!“ zavtipkoval Fido. „Dobrá, vyřídíme nejdřív všechny známky. Máš tady tři trojky, jednu čtyřku, tu už jsme vyřídili, a jednu pětku. Tedy třikrát deset ran a jednou padesát. Ohni se přes křeslo!“

Roman zaujal požadovanou polohu a Fido přinesl z koupelny klepáč na koberce. Ještě z něj kapala voda, jak byl celou dobu namočený ve vaně.

„Dostaneš třicet ran, za všechny tři trojky najednou. Budeš každou počítat, za každou poděkuješ ,děkuji pane‘ a poprosíš o další. Rozuměls?!“

„Ano, pane. Ááááúúúú!!! Jedna! Děkuji pane! Prosím další ránu, pane!“ Mokrý klepáč na koberce mlaskal o Romanovu prdelku, štípal jako čert, a přestože byla prdelka již řádně načatá řemenem a vařečkou, nechával na ní výrazné červené otisky. Roman měl co dělat, aby udržel pozici. „Ááááá!!! Dvacet devět! Děkuji pane! Prosím další, pane! Áááááúúúúú!!! Třicet! Děkuji, pane!“ Zhluboka oddechoval.

„Nechám tě chvíli vydýchat. Pak vyřídíme tu pětku!“ rozhodl Fido. „Zatím si klekni!“ Poté zmizel v koupelně a vrátil se s rákoskou, také řádně vykoupanou a nacucanou. „Natáhni ruce!“ Položil ji Romanovi na napjaté paže. Roman cítil, jak je mokrá, studená a sem tam z ní ukápla malá kapička vody.

„Viděl jsi někdy rákosku, smrade?“ tázal se triumfálně Fido.

„Ne, pane.“

„A teď s ní dostaneš! To je totiž nejlepší výchovný nástroj na takové smrady jako jsi ty! Všem by vám prospěl pořádný výprask aspoň jednou týdně, aby vás aspoň tři dny bolely ty vaše nezbedné zadky!“ Vzal sešit s poznámkami a četl si v něm a konstatoval: „Jak je vidět, potřebujete to jako sůl! Kdyby tu byl kdokoliv jinej z tvech kamarádů, určitě by to nevypadalo jinak! Přečti, co jsi napsal!“

„Dnes jsem dostal pětku z fyziky,“ četl Roman, „protože jsem včera místo učení šel ke kamarádovi Vaškovi, hráli jsme PlayStation a večer jsme šli do klubu. Prosím o pořádný výprask. Děkuji.“

„No prosím!“ odhalil Fido. Místo učení se flákáte a pak to takhle vypadá! Vstaň a ohni se zase přes křeslo! Pořádně vyšpul prdel! A drž! Připraven?“

„Ano, pane.“

Rákoska štípalala řádně, ale jelikož byl už zadek z předchozích výprasků řádně prokrven, neměl Roman až takový problém ten výprask ustát. Ale i tak z něho lil pot a měl co dělat, aby vydržel ohnutý a zadek stále držel vystrčený. Rány dopadaly asi v půlminutových intervalech, měl tedy čas na vydýchání po každé ráně, ale zároveň se tím celý výprask prodloužil na pěkných 25 minut.

Konečně dopadla padesátá rána. Roman měl pocit, že má zadek v jednom ohni. Fido ho opět poslal kleknout a na natažené ruce mu položil rákosku.

„Tak nevím, co s tebou,“ uvažoval nahlas Fido. „Nějak bychom to dnes měli ukončit. Máš toho tady ještě hodně. Kdyby ti měl dát výprask za každou věc zvlášť, byli bychom tady dlouho a zadek bys měl na nudle. Uděluji ti tedy souhrnně za všechny tvoje zbylé prohřešky 100 ran rákoskou.“

„Děkuji, pane,“ špitl Roman a dostal velký strach, protože těch padesát ustál jen tak tak a teď má dostat ještě dvakrát tolik. Na druhou stranu byl ale rád, že až si těch 100 ran odbyde, bude už konec.

„Ještě mi přečti nahlas tohle!“ prikázal Fido a strčil Romanovi sešit pod nos.

„Zatajil jsem, že budu sám doma a nepožádal jsem o lekci. Velmi Vás prosím, pane, abyste mi za to velmi tvrdě zlískal mou zadnici!“ přečetl poslušně Roman.

„A to si piš, že ti ji zlískám! Nejdřív dostaneš 25 ran po jednotlivých ranách. Pak 20 po dvou. Pak 30 po třech. A na závěr 25, jak ti určím já.“

Roman těm počtům sice moc nerozuměl, ale stačil spočítat, že je to dohromady sto ran, které mu Fido určil.

„Ohni se!“ rozkázal Fido.

Roman opět zaujal svou pozici přes křeslo. Fido přinesl velký budík s vteřinovkou a postavil ho na stolek, tak, aby na něj Roman viděl.

„Každých 15 vteřin dostaneš jednu ránu, až do pětadvaceti. Pak každých 15 vteřin dvě, a nakonec každých 15 vteřin tři,“ vysvětlil Fido. „Budeš počítat. Nejdřív po jedné, pak po dvou, nakonec po třech. Za každou poděkuješ. Rozumíš?!“

„Ano, pane.“

Vteřinovka se blížila ke dvanáctce. Roman ji s hrůzou sledoval. Jakmile dosáhla dvanáctky hvízdla rákoska vzduchem.

„Aáááúúúú! Jedna, děkuji pane!“ bolest ani ještě nestačila pořádně odeznít a už se vteřinovka blížila ke trojce. „Aáááúúúúú! Dvě, děkuji pane!“ A tak to šlo dál, šest a čtvrt minuty, dokud nepadla pětadvacátá rána: „Aáááúúúú! Dvacet pět, děkuji, pane!“

„Nechám tě chvíli odpočinout,“ rozhodl Fido. Ale klečet už Roman nešel, zůstal ohnutý přes křeslo.

„Teď dostaneš každých patnáct vteřin dvě rány za sebou. Budeš pokračovat v počítání dál až do pětáctýřiceti. Rozumíš?!“

„Ano, pane.“

Fido nechal opět dojít vteřinovku k dvanáctce a lískl Romanovi dvě rány za sebou: Prásk! Prásk! „Aúúúúúú!!! Dvacet sedm! Děkuji, pane!“ Prásk! Prásk! „Aáááúúúú!!! Dvacet devět! Děkuji, pane!“ Dokud neuběhlo rovných pět minut: Prásk! Prásk! „Aáááúúúú!!! Čtyřicet pět! Děkuji pane!“ Zpocený Roman hluboce oddechoval.

„Nechám tě chvíli, pak budeme pokračovat,“ rozhodl Fido.

Následovalo třicet ran, sázených po třech ranách: Prásk! Prásk! Prásk! „Aáááúúúú!!! Čtyřicet osm! Děkuji, pane!“ Prásk! Prásk! Prásk! „Aúúúú!!! Padesát jedna! Děkuji, pane!“ Prásk! Prásk! Prásk! „Aáááúúúú!!! Padesát čtyři! Děkuji, pane!“ Tak to šlo přesně sedm a půl minuty. Prásk! Prásk! Prásk! „Aáááúúúú!!! Sedmdesát pět, děkuji, pane!“

Z Romana lilo a dýchal jako kdyby právě doběhl maraton. A samozřejmě i brečel. Ale i přesto celou dobu dokázal držet pozici a neuhnout.

„Držíš se statečně, smrade, to se mi líbí!“ pochválil Romana Fido. „Posledních pětadvacet a bude z tebe hodnej kluk! Aspoň na čas!“

Zalovil v zásuvce a přinesl pár věcí: čtyři kousky šňůry, kterými Romanovi uvázal ruce k dřevěným madlům křesla a jeho nohy k nožičkám křesla. Dále přinesl roubík, který vložil Romanovi do úst a upevnil řemínkem kolem hlavy. Na závěr vzal dvě kovové svorky s pružinkou a zoubky, zřejmě se

používaly k uchycení záclon, a nasadil je Romanovi na bradavky. Pružina byla silná a zoubky ostré, takže Roman pocítil na bradavkách velmi nepříjemnou bolest.

„Posledních pětadvacet si musíš pořádně užít. A já taky!“ rozhodl Fido.

Roman už počítat nemohl, zůstalo to tedy na Fidovi. Ten také odnesl budík s vteřinovou z Romanova dohledu, protože již nebyl potřeba.

Vzal rákosku, několikrát s ní švihl do vzduchu, a poté začal tvrdě lískat Romanovu zadnici. Rány byly velmi silné a šly ráz na ráz za sebou. Romanovi se chtělo křičet, ale roubík mu v tom bránil. Nejspíš by i prosil a snažil se ten krutý výprask zastavit, ale ani to nemohl. Nejradši by utekl, nebo se aspoň postavil, ale uvázání mu v tom bránilo. Mohl se jen cukat, vydávat tlumené zvuky a hystericky brečet. Ale Fido ho lískal dál, dokud nepadla poslední, pětadvacátá, rána.

Nechal Romana ještě chvíli uvázaného, aby se uklidnil. Pak ho pomalu osvobodil. Vyndal mu roubík. Roman vzlykal. Rozvázal mu ruce a nohy. Roman si chtěl sundat z bradavek svorky, ale Fido to nedovolil: „To tam ještě nech. Běž si ještě na chvíli kleknout!“

Roman klečel na klekátku, s rákoskou na napjatých pažích. Zadek ho pátil jako čert, svorky na bradavkách bolely, kolena cítil čím dál víc. Všiml si malých kapiček krve na rákosce. A pak jejího konce, který byl obarven více, zdálo se, že je celý červený.

Roman klečel a Fido zatím uklízel použité pomůcky. Pak přistoupil k Romanovi a sundal mu svorky z bradavek. „Vstaň a běž umýt rákosku! A sebe taky!“

Roman zmizel v koupelně. Umyl rákosku od krve a osprchoval se. Zadek ho silně bolel na pouhý dotek. Všiml si, že i kolena má místy krvavá od klečení. Dostal jsem, co pro to, myslel si.

Vyšel z koupelny. Před dveřmi stál Fido. Usmíval se. „Ukaž mi ten tvůj zadek! Ohni se, ošetřím ti ho,“ řekl Fido a nastříkal Romanovi na celý zadek dezinfekci na rány. Pálilo to jako čert.

Pak dovedl Romana k velkému zrcadlu v předsíni. Roman konečně viděl, jak jeho zbitý zadek vypadá. Temně rudá jelita, místy krvavá. Asi se to nějakou dobu bude hojit. „To máš ode mne k osmnáctinám, smrade!“ řekl spokojeně Fido. „A teď pojd', oslavíme je spolu.“

Odvedl Romana do uklizeného pokoje. Na stole byly připravené chlebičky, chuťovky, vychlazené šumivé víno.

A také rozložený gauč, na němž se povalovaly různé erotické hračky. Na televizi běželo jakési gay S/M porno. Celá ta scénérie dávala tušit, že Romanova erotická dobrodružství dnes ještě nekončí.